

Publicerad 2015-04-09 22:31 av theperna

Av Melona

Vita brev #4 (det som hålls för länge)

Stockholm den 5 februari 2015

Hej David!

Brev med frimärken är ovanligt nuförtiden och din handstil känner jag igen på mils avstånd. Du kanske tycker att du har rätt i att tränga in mig i hörn och påpeka och fråga det du gör. Och ja, du greppar mig hårt med dina ord, för någonstans går jag tillbaka till "då". Men när du ställer dina frågor om rötter och om hur svårt det är att lämna, David - då är det egentligen till dig själv du ställer dem. Hur kommer det sig att du kontaktar mig nu? Har vinden vänt och du har kommit ifatt någonting som kan liknas vid samvete eller känslor, såhär nästan ett halvt liv senare?

Och kanske faktiskt är det så, att du berör mig som ett av alla de där oläkta sår man, eller snarare jag, har i hjärtat. Egentligen kommer jag aldrig att skicka dig det här brevet, men natten och allt det tysta här omkring mig har hållit mig vaken och tvingar mig till att stiga upp. Så jag försöker låta min röst flöda över dessa papper och jag tänker, att när morgonen så sakta slagit sig ned mitt emot mig på andra sidan bordet, ja, då slänger jag dessa ord och går och lägger mig igen och vaknar nyfödd. Det kanske faktiskt är bra att jag låter dina ord komma mig nära så att jag kan se dem i vitögat och dissekera för att slutligen begrava allt som du stod för. På riktigt. Spöken tror jag inte på, men vålnader.

David, din idiot!

Jag väntade så jävla, jävla länge på att höra någonting ifrån dig. Jag försökte känna, du vet, känna var du var fanns i världen - hur du mådde och jag tänkte att tvillingsjälur behöver inte fysisk närhet för att känna samvaro, men fan vad duktigt jag lurade mig själv. Det enda himlen gav mig var den stora rymden som studsade tillbaka som en oändlighet, rakt in i mig igen. Svart, tyst och gnistrande.

Ett tag tänkte jag att du var död. Ett tag hoppades jag att du var det. Men jag hörde från andra att du faktiskt fanns. Att du levde. Så till slut gav upp min längtande väntan.

Visst har jag tänkt på dig. Varje gång jag är på landet med familjen i Halmstad kan jag inte låta bli att ta mig en ensam promenad förbi ditt hus. Det är något särskilt med vinkeln alldeles utanför ditt gamla köksfönster, hur syrenerna kränger sin stam för att komma åt ljuset lite bättre.

Du undrar om jag lever, lever på riktigt?

Jag undrar, vad är att leva? Är det att vara fri, obunden och kanske nyckfullt bejakande av impulser? Jag

skulle vilja säga att leva på riktigt är att vara. I allt skimmer finns det en vardag som stundvis kan ses som grå, trist och innesluten av rutiner och om du undrar om jag trivs med det så blir mitt svar, nja. Jag hatar det stundvis. Men det finns något vackert i det förutsägbara. Trygghet och något skrämmande som också kommer med den.

David, jag orkar inte med att du ska komma tillbaka, vare sig i ord eller handling.

Jag är vän av ordning och du är kaos. En gång var det kanske tvärtom, men jag har lätt för att lära och anpassar mig hyfsat bra, som du säkert minns. Ja, jag brann för dig. Jag brukade tänka som så att det sotiga runt mina ögon var en påminnelse om den glöden, den branden som sedan blev skuggreliker av tårar. Men fan vad klart jag ser idag!

Nu ser jag hur ljuset börjar röra sig över mörkret och jag hör fåglarna. De har redan börjat skönja våren. Tänk, de är så mycket klokare och naturligare än oss, djuren. De lever ett förhållandevis enkelt liv. Du är svår. Jag behöver inte det.

Bianca

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren theperna med Poeter.se id #15213 innehar upphovsrätten